

IN MEMÒRIAM

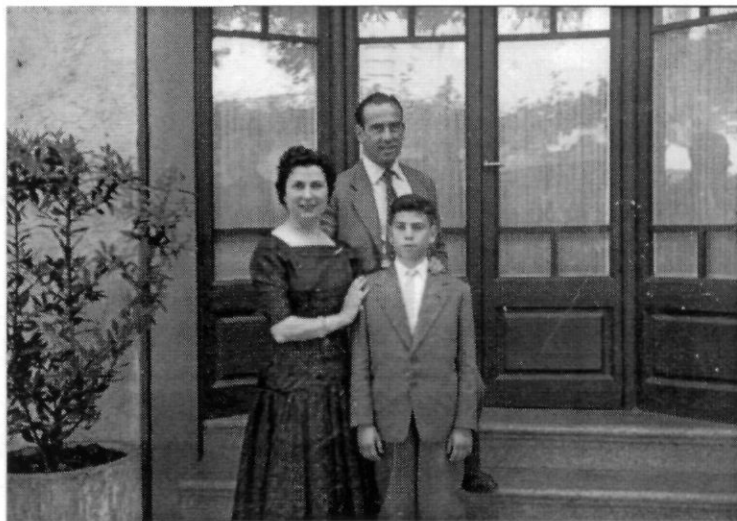
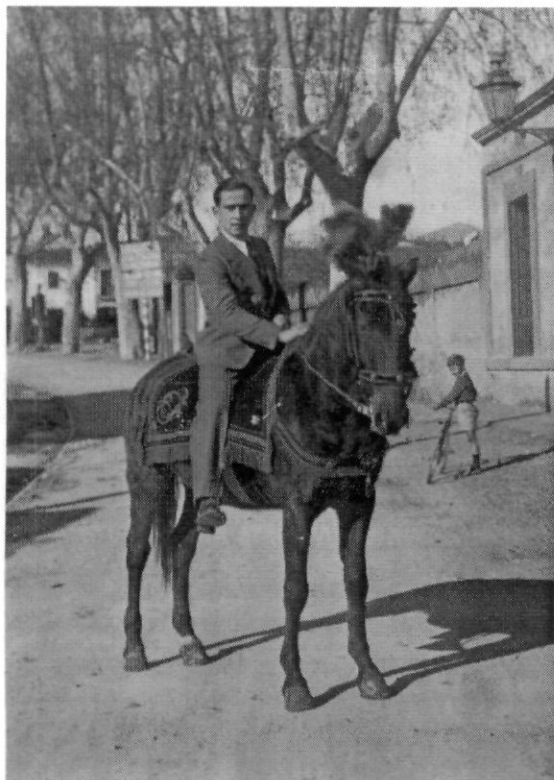
ELOI AYMERICH

designis

En Ferran va ser des-
pedit una tarda del
final de primavera.
Feia una xafogor
enorme, l'atmosfera estava inflada
i la calor aixafava les ombres,
carrers buits. Recordo que em
vaig quedar al final de les fileres
de bancs de l'església, dempeus.
Vaig escoltar un sermó imperso-
nal, que no va recordar el cami-
ple d'aviram viu que en Ferran va
portar amunt i avall per tota la
comarca durant dècades, ni la seva
dèria per viatjar a llocs com
Madrid, Sant Sebastià o Stras-
burg, ni l'afició per la relectura de
premsa antiga, tant li feia un *Des-
tino* o una *La Vanguardia*,... ni l'a-
mor desmesurat que sentia per
Argenton i la seva memòria. O
l'afició a llegir els clàssics catalans,
de Folch i Torres a Rodoreda, pas-

Amb la dona
i el fill davant del
Racó d'en Bino

Gener de 1941 |

sant per Carner o Pla.

Quan el taüt sortia del temple,
l'entrada portalada oberta de bat a
bat, les cares estrictes de la comi-
tativa, les orenetes xisclaven. Els
ocells feien voltes damunt el cel
d'atzur i es perseguïen uns als
altres. Un grup de gent es va que-
dar arraulida al costat del cotxe
funerari, i la resta marxava entre-
tinguda, donant-se copets a l'es-
quena i comentant que si arribava
tard a recollir el nét de l'escola o si
volia comprar un parell de quar-
tos de pollastre a la carnisseria.
Una noia bruna amb vestit blanc
va travessar de punta a punta la
Plaça de l'Església.

Vaig enfilem el carrer Lladó de
Dalt, amb les llambordes mal
posades. Recordo que en Ferran
em va explicar que fa molts anys,
tants que gairebé ningú ho recor-
da, una caravana de gitanos va
aparèixer al poble. Anaven amb
tartanes i galeres, tirades per
burros amb gapes i teles vermelles
sobre els llocs. Tocaven flautes
estranyes, feien jocs malabars
amb boles de coloraines i masses
de color de plata, caminaven amb
les mans de cap per avall. Les

dones, embolicades amb xals liles
i rojos, llegien a les mans els
futurs i les profecies, i donaven
una punta verda de pi a canvi
d'un ral. A la nit varen fer fogue-
ra al marge de la riera, als afores
de la vila. Van tocar guitarres i
acordions, van repicar palmes i
caixons, les ballarines, amb el
cabell llarguíssim, dansaven al
voltant del foc, retallant les seves
figures esveltes i turgents a la
llum taronja i groga.

L'endemà al matí, els gitanos
havien desaparegut, com si l'alba-
da se'ls hagués endut en silenci.
Mai més va tornar a passar cap
més caravana de gitanos que
toquessin cançons en llengües
estranyes i que fessin jocs mala-
bars amb pilotes de coloraines.

Ara tot passa massa ràpid i
sembla que no importi que som
passat i record. Quan la banalitat
amara cada topant de la nostra
realitat cada cop més desestructu-
rada, cal recordar que el temps ho
engoleix tot. I la memòria, en
Ferran, és l'única cosa que ens fa
lliures. Què hem estat i què som.
Cap a on ens porten els designis
d'aquells que ens han precedit.